

משפחת סקורצרו רפת של אהבה

ראובן זלץ

כשהמליצו לי להגיע לרפת משפחת סקורצרו, לא ממש הבנתי לאן אני מגיע. אך לאחר כשעתיים בחברת האם שושנה ושני בניה, נח וברוך, יצאתי עם שק חוויות מיוחד במינו, על משפחה מופלאה, זן הולך ונעלם, של ישראל שורשית, ציונית, ישראל עובדת ואוהבת חקלאות ובעיקר, רפת. אם הייתי שר החינוך, ביקור ברפת הזו, היה נכנס מיידית, לתכנית הלימודים, כסיור חובה ללימודי ההיסטוריה של ההתיישבות בישראל ואהבת החקלאות •

סיפור חייה של משפחת סקורצרו, ממייסדי מושב אמץ, הוא בעצם סיפור ההתיישבות, החקלאות והאהבה לארץ. דוד סקורצרו ז"ל ממייסדי מושב אומץ, הגיע לשוב בשנת 51. את שושנה, אשתו לעתיד, הכיר דוד לאחר שהגיע לבקר את אחותו במושב נווה ירק. הפגישה ביניהם הולידה סיפור אהבה של 60 שנה. לזוג שלושה ילדים, יונת הבכורה שעזבה את המושב לחיי עיר, נח בן 58 וברוך בן הזקונים בן 52. נשוי לרונית גינקולוגית ולזוג חמישה ילדים. נח וברוך, הם ממשיכי הדרך, שושלת סקורצרו, שני בנים, שני אחים, רפת קטנה וסיפור אהבה גדול. כשהגעתי ביום חורף קר, כבר חיכו לי האחים ובמשרדם, צמוד לרפת, היה שולחן ובו כל טוב הארץ, פירות, שתיה, תה חם ועוגות מעשה ידי אמא שושנה. מערכת היחסים במשפחה, היא לא פחות מגדירה, זר לא יבין יחסי אהבה והערכה, בין אנשים שלא ממש יודעים לדבר על רגש, אך מעבירים את זה ללא מילים, במבט, בהרגשה כי הם ביחד, לתמיד. במשך כשעתיים, ישבתי מול שלושת האנשים הללו, צנועים, לא מיומנים בדיבור על עצמם, מלבד ברוך, הנחשב לדובר המשפחה ואילו נח, יוצא צנחנים, ביישן, איש עבודה שכאלה כבר כמעט ואין בנמצא. האימא, לא רצתה את הכתבה, אנחנו אנשים פשוטים, אנשי עבודה, היא אמרה לי. אך ברוך ונח הבינו כי יש כאן הזדמנות לספר את סיפורם והסכימו לפנייתי. סיפור על רפת קטנה, הורים חרוצים, שהחדירו בילדיהם, ערכי עבודה וכיום, האם מביטה מהצד בשני ילדיה, הממשיכים את שושלת רפתני סקורצרו.

אמא שושנה, ברוך ונח

ממתנים למכסה נוספת. ברוך

מכון חדיש וממוחשב

השקענו הרבה כסף על מנת להישאר בתחום, אנחנו אוהבים את הרפת ורוצים להמשיך את מפעל החיים של ההורים אבל הממסד חייב להבין את המצב ולבוא לקראתנו. אנחנו לא מבקשים טובות אלא רק את ההבנה כי השוק משתנה ומי שמדבר על רפת משפחתית וחשיבותה, חייב להבין גם אותנו

החדש וגם השתתף בטקס חנוכת המכון. חקלאי אמיתי בלב ובנפש, אין דברים כאלה כבר כיום."

העברת השרביט לדור ההמשך

אחת הבעיות במשקים המשפחתיים היא, דור ההמשך, העברת המשק אליהם, באם אכן יש מי שירצה לקחת. במשפחת סקורצרו, לא היה ספק, שני האחים, לקחו על עצמם ובאהבה גדולה את הרפת והעבודה סביבה. אימא "נתנו להם יד חופשית ולא התערבנו העיקר שיצליחו. סמכנו עליהם העיקר שהרפת תצליח". ברוך " קבלנו ארגז כלים כל

רפת כדרך חיים

בשנת 57 התגייס דוד האב למשמר הגבול ועבד כשומר במושב, המשק היה קטן והעבודה בשמירה היוותה מקור פרנסה נוסף למשפחה הקטנה. הרפת המשפחתית החלה עם פרה ועגלה שדוד קיבל מהסוכנות ולאט לאט החלה הרפת לגדול בצעדים קטנים. בעבר היה במשק לול, גידולי שדה אך במהלך שנות השבעים הפך למשק המתמחה בבקר לחלב. בשנות השמונים עמדה המכסה לרפת סקורצרו על 300 אלף ליטר לשנה. בתוך הישוב כבר החלו להיסגר רפתות ומשפחת סקורצרו החלה לרכוש מכסות. בסוף שנות ה-90 הגיעה רפת סקורצרו למכסה של 800 אלף ליטר חלב לשנה. ברוך "הרפת היא דרך חיים במשפחה, כשחזרנו מהבית ספר באנו לעבוד במשק והלכנו לעבוד ברפת. נח עוד עבד עם סוס ועגלה. בשנת 86 השתחררתי מהצבא והצטרפתי לעבודה במשק ואחי עבד במפעלי כותנה. במקביל למדתי תעשייה וניהול מדרשת רופין. ב-96 נח הגיע לעבוד במשק ואני יצאתי לעבוד בחוץ. בשנת 2002 חזרנו שנינו לעבודה ברפת המשפחתית ומאז שנינו כאן ביחד". נח "בשנת 73 אבי גויס למילואים ואני הייתי בן 15 ובחמש בבוקר קמנו אימא ואני לחלוב את הפרות, היו אז כ-30 פרות. לאחר החליבה הלכתי לבית ספר וחזרתי לחליבת ערב. הרפת הייתה מאז ומעולם, מרכז החיים המשפחתיים שלנו". לפני שנתיים נפטר האב דוד שעבד ברפת עד גיל 80 והיה מרכז המשפחה. שושנה מספרת איך החלה המחלה "בזמן החליבה הוא הרגיש לא טוב ולקחנו אותו ישר למיון, לאחר חודשיים בבית חולים הוא חזר הביתה אבל הפסיק לעבוד אך היה מעודכן ומעורב בכל דבר ברפת". נח "עד הרגע האחרון הוא היה צלול והיה בעניינים בכל פרט ברפת, איזו פרה המליטה וכמה חלב נחלב בחליבה האחרונה, הוא הספיק לראות את הבניה של המכון

שורשים ואהבה. רפת סקורצרו

המשפחה מעל הכל. ברוך (מימין) ונח

האב דוד עם שני ילדיו

כך מוצלח מההורים שאי אפשר לא להצליח, קבלנו חריצות, יושרה, נאמנות למשפחה, ככה חינו אותנו והיום אימא שתהיה בריאה, ממנה אנו שואבים את כל הכוחות". אימא שושנה, אשת עבודה, צנועה חוזרת ומבקשת שלא לכתוב עליה יותר מדי כי היא באה לפגוש אותי רק כי הילדים ביקשו. "תן לי היום לחלוב ואני הולכת לשים מכונה על הפרה. אני אוהבת את זה" אומרת לי האימא בת ה-81. הרפת עצמה, נקיה כמו בית מרקחת, הייתי כבר ברפתות ברחבי הארץ, רפת נקיה כזו עדיין לא ראיתי, המכון מבריק ושני האחים מסתובבים בחולצות עם לוגו הרפת (גיא הבן של ברוך הכין אותם "גאוות יחידה") האימא מוסיפה בגאווה "עשיתי פעם משאל לפני הילדים מי רוצה לעזוב לעיר, שלושת הילדים לא הסכימו. בעלי אמר, איפה שנטעתי עץ שם נשאר לגור".

מכון חדש ורפת הממתינה למכסה נוספת

רפת סקורצרו היא רפת קטנה, כשמדברים על רפת משפחתית טובה, יעילה ואיכותית היכולה להתקיים בכבוד, בדיוק לרפת כזו מתכוונים. רפת של כ-100 חולבות ומכסה של כ-מיליון ליטר, החלב משווק לתנובה, שתי חליבות ביום מכון חליבה חדש של 32 עמדות בן שנתיים של ser. ברוך "בשנת 2002 אושר לנו במהלך הרפורמה של איכות הסביבה, מענק לבניית מכון חליבה אבל הרגשנו שאנחנו עדיין לא בשלים למהלך, לאחר כעשר שנים הגענו למקום שבו החלטנו ללכת על מכון חדש ואנחנו לא מצטערים למרות הסיכון בהשקעה הגדולה".

מה גם לכם להחליט על מעבר למכון מתקדם שכזה עם מספר חולבות יחסית מועט?

נח "תראה, עוד לפני הקמת המכון, בנינו סככות, התקנו גורפי זבל, קנינו מכסות בכל פעם שניתן. דבר נוסף שצריך להבין, המכון הקודם היה בן 50 שנה והחליבה ארכה שם כחמש שעות וזה היה ממש לא לעניין. החשיבה מאחורי בניית המכון החדש הייתה בין השאר כי אנו מקווים שהרפת תמשיך עוד שנים ארוכות ותגדל ויעבדו בה בני משפחה ודור ההמשך וללא מכון כזה כולל הטכנולוגיה והמחשוב, לרפת לא היה זכות קיום. בעצם השקענו לעתיד ובעתיד ופתחנו דלת

לדור ההמשך. הילדים של ברוך כבר מעורבים ברפת, עובדים וחולבים והם למעשה גדלים כמונו, לתוך הרפת והעבודה המשפחתית".

איך המכון החדש השפיע על העבודה?

ברוך "זה עולם אחר, אין בכלל מה לדבר, עלינו מגן חובה ישר לאוניברסיטה. שתבין במכון הישן עבדנו ללא תגי זיהוי בכלל, מה גם שבין המכון והפרה, למחשב לא הייתה תקשורת. אתה מבין את גודל המהפך. יש לנו מערכת יחסים מצוינת עם אנשי ser אנחנו מקבלים מהם שירות והם מלווים אותנו לאורך כל הדרך".

מזון?

נח "את המזון אנחנו מקבלים ממרכז מזון אמצ' בר, בכדי לחסוך כסף אנחנו עושים את הובלת הבליב בעצמנו. עד שנת 85 גידלנו בעצמנו את המזון, כולל בורות תחמין".

הייתם בוודאי רוצים מכסה נוספת?

ברוך "ברור, אנחנו יכולים להיערך לגידול עצמי של 200 אלף ליטר בשנה, רק שיתנו לנו. ומי שמדבר על הרפת המשפחתית ומצבה חייב לקחת בחשבון כי רק אם יגדילו מכסות לרפתות הקיימות, נוכל להמשיך ולשרוד ולקיים את הרפת. כל מי

במזון, אנחנו המרכז! מרכז מזון נהלל

שירות | איכות | אמינות

**חדש!!
בלילים קטנים
לסוסים ועיזים.**

מרכז מזון נהלל בע"מ
נהלל 1060000, engeluzy@gmail.com
טל. 04-8112452 פקס. 04-8112403

שבועות ברפת. דור ההמשך כבר כאן

שמדבר על גודל הרפת חייב לקחת בחשבון גם אותנו. השקענו הרבה כסף על מנת להישאר בתחום, אנחנו אוהבים את הרפת ורוצים להמשיך את מפעל החיים של ההורים אבל המסד חייב להבין את המצב ולבוא לקראתנו. אנחנו לא מבקשים טובות אלא רק את ההבנה כי השוק משתנה ומי שמדבר על רפת משפחתית וחשיבותה, חייב להבין גם אותנו"

מה הייתם רוצים שיקרה בעתיד?

נח "אנחנו היינו שמחים לקבל מכסה נוספת וכמובן שמירה על תכנון הענף ומחיר המטרה שיהיה הוגן. ואלה היושבים שם למעלה במשרדים בירושלים, היה כדאי שימתנו גם את הייבוא הפוגע בענף ויבינו כי יש כאן ענף מצליח שחשוב לשמר".

אתם אופטימיים?

ברוך "אנחנו אופטימיים, חשוב לנו להמשיך את המשק המשפחתי ואנחנו מקווים שבכל הארץ יהיה לזה המשך כי הרבה יותר מרפת וחקלאות זו דרך חיים וציונות ולמרות הקשיים אנחנו אופטימיים אחרת לא היינו כאן. אנחנו מגיעים עם חיוך לעבודה".

איך חלוקת העבודה ביניכם, אתם הרי כל כך שונים, ברוך דברן, נח שתקן, ברוך מוחצן, נח מופנם?

נח "קודם כל אנחנו עובדים הרבה ביחד, אני יותר בתחום של השטח וברוך יותר בתחום של המשרד, אבל ההחלטות ביחד, כל ההחלטות מתקבלות בשיתוף ואנחנו סומכים בעיניים עצומות האחד על השני. זו כוחה של המשפחה".

סובלים גניבות?

ברוך "בוודאי, גם פריצות לבתים וגם גניבות חקלאיות וזו מכה נוראית. המדינה לצערי לא עושה כלום, יש לנו התארגנות של החבר'ה הצעירים, בעיקר להרתעה"

הבנתי שאתם גם מארחים ילדים ברפת?

ברוך "זו התרומה שלנו לקהילה והדבר הזה ממלא אותנו, זה שירות נפלא לענף והילדים לומדים ומבינים איך החלב מגיע לעולם והאירוח ברפת מקרב את הילדים לענף ולרפת. אנחנו אמנם לא רפת תיירותית, אך במהלך כל השנה, מגיעים לכאן בעיקר ילדים ממסגרות חינוכיות ואנו שמחים להעביר להם קצת מהאהבה שלנו לענף." ▲

